

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 211/2015-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ KOTIČKA], zastúpeného advokátom Mgr. Ľubomírom Hagarom, Advokátska kancelária Hagara – Hagarová, s. r. o., Daniela Dlabáča 794/35, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 33/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČNÝ KOTIČKA] na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 33/2010 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 33/2010 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,72 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiatdva centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta Mgr. Ľubomíra Hagaru, Advokátska kancelária Hagara – Hagarová, s. r. o., Daniela Dlabača 794/35, Žilina.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 13. mája 2015 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 33/2010.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ doručil 8. februára 2010 okresnému súdu „návrh na náhradu škody v zmysle § 195 a nasl. Zákonníka práce“. V konaní bolo preukázané, že sťažovateľ je osobou „s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom“ (utrpel v roku 1999 úraz u svojho zamestnávateľa), no okresný súd napriek tomu v jeho veci

nekoná, jeho postup je tiež neefektívny a okrem pojednávania v októbri 2011, ktoré odročil na účely nariadenia znaleckého dokazovania, vo veci samej ešte stále nerozhodol o uplatnenom nároku. Sťažovateľ podal tiež v auguste 2011 a júni 2013 predsedovi okresného súdu sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní, ktoré boli uznané ako dôvodné.

3. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vo veci vydal nález, ktorým vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo, a prikázal okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 33/2010 konať bez zbytočných prieťahov. Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 9 720 € a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 629,57 €.

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k priebehu konania podaním sp. zn. 1 SprS 234/2015 z 20. júna 2015. Vo vyjadrení okresného súdu doručenom ústavnému súdu 9. júla 2015 sa okrem iného uvádza:

„Čo sa týka vecnej stránky, v prílohe Vám zasielame vyjadrenie zákonného sudcu.

Zároveň si dovoľujem upozorniť na dlhotrvajúci stav nedostatočného personálneho obsadenia, na ktoré sme viackrát upozorňovali, avšak bezvýsledne, a to aj napriek tomu, že ročný nápad vecí na tunajšom súde je cca 57.000 pri výkone +/- 32 sudcov.

Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné konať bez prieťahov za takého stavu, čo žiadame zohľadniť...“

5. K vyjadreniu okresného súdu bolo pripojené stanovisko zákonného sudcu a tiež chronológia úkonov okresného súdu. V stanovisku sa okrem iného uvádza:

„Vec 8C 33/2010 som prejednal na pojednávaniach konaných 19. 10. 2011 a 13. 10. 2014, v medziobdobí súd zabezpečil znalecký posudok vo veci samej, čo bola činnosť rozhodovania mimo predmetu vo veci samej (nariadenie dokazovania a znalečné). Vec je priemerne skutkovo zložitá, nemožno ju vybavovať ustálenými pracovnými postupmi, zatiaľ síce bez širokého okruhu zistených skutočností, ale je špecifická v konštatovaní

zo strany znalca o nedostatku príčinnej súvislosti, o ktorú návrh vo veci samej opiera navrhovateľ s oporou v lekárskejších správach ošetrojúceho lekára.

Je pravdou, že za týchto okolností pojednávanie 13. 10. 2014 bolo odročené za účelom výsluchu ošetrojúceho lekára navrhovateľa a tento postup bola nahradený upustením po internej konzultácii 31. 10. 2014 (toho dátumu záznam vyššieho súdneho úradníka) a definitívne až súčinnosťou vypracovanou samotným sudcom 11. 6. 2015. Lenže pri odročení pojednávania išlo o postup na návrh navrhovateľa pred tým, než samotný navrhovateľ sám zvažoval návrh na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania, čiže nešlo by o výsluch znalca a zároveň nešlo by o výsluch svedka, ktorý by podľa povahy veci mal osobne vypovedať o individuálne pozorovaných skutočnostiach. Preto zmena postupu súdu bola vecne odôvodnená povahou veci a bola spojená s dodatočným naštudovaním sporu.

Je namieste skonštatovať, že vec bola objektívne vybavovaná po dlhšiu dobu, než ako by mohla byť vybavovaná pri možnosti výhradnej pozornosti súdu, a ak vo veci vznikajú prietahy, tak objektívneho charakteru pre okolnosti, na ktoré tiež ďalej poukazujem.

Súdne oddelenie som prevzal po predchádzajúcej sudkyňi odchádzajúcej na KS ZA [REDAKOVANÉ], s príznačným dopadom na zhoršenú tzv. skladbu nerozhodnutých vecí, lebo tieto v minulosti neboli skončené z rôznych dôvodov, spravidla spojených so skutkovou zložitou veci. Pre sústavný nový nápad a mimoriadne zložitú skladbu vecí tento zostatok narástol a v závere roka 2007 dosiahol 505 vecí. Prakticky povedané, pri fyzickej možnosti súdneho oddelenia vybaviť pravidelný ročný nápad v priemere 250 civilných (priemerne zložitých) vecí ročne, zostatok nerozhodnutých (spravidla zložitejších) vecí ďalších 1,5 až 2 krát presahuje jeho ročný násobok. Postupne som dosiahol zníženie uvedeného zostatku z počtu 505 až na 325 vecí v júni 2012. Dosiahol som to napriek tomu, že v r. 2009 došlo k odchodu ďalších dvoch sudkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na Krajský súd Žilina a ich veci boli prerozdelené do väčšiny súdnych oddelení včítane môjho, opätovne s príznačným dopadom na zhoršenú tzv. skladbu zostatkov vecí. V septembri 2012 bol opätovne mimoriadne zvýšený nápad počtu vecí v súvislosti so žalobou spoločnosti Pohotovosť, a. s., s prerozdelením v počte 83 na jednotlivého civilného sudcu a tento ukazovateľ deformuje údaje o postupnom znižovaní

zostatkov. Zníženie týchto zostatkov som dosiahol bez toho, aby naopak moje veci boli prerozdelené iným sudcom alebo aby mi bol niekedy čo i len obmedzený nápad nových vecí. Nevyužívam prácu na doma a v rokoch som 2011, 2012, 2013 aj 2014 som definitívne nechal prepadnúť časť nárokovateľnej dovolenky. V roku 2014 som mal nápad nových vecí v hlavnej (!) - civilnej agende cca 35 vecí mesačne (411 vecí C a 10 vecí Cpr), toho času príznačne bez započítania vecí rozkaznej agendy, prakticky vybavovanej zamestnancami súdu. Po zápise aj sporov rozkaznej agendy do registra C za obdobie od 1.1.2015 do 31. 3. 2015 napadlo do súdneho oddelenia 170 nových vecí (56,7 mesačne, predbežne bez skúsenosti so skladbou týchto vecí, t.j. ktoré budú rozhodnuté činnosťou zamestnancov súdu v rozkaznej agende). Pokiaľ časť sporovej agendy v registri C nebola vybavená v rozkaznom konaní iba vzhľadom na výsledky doručovania, tento jav je pri dôslednom vydávaní platobných rozkazov výrazne obmedzený, než aby mohol charakterizovať prvky rozhodovacej činnosti samotného sudcu v registri C. Za predpokladu, že iba pri formálnom sčítaní pôvodnej agendy zapísanej v registroch C a Ro táto zataženosť zodpovedá faktickej zataženosť súdu už dlhodobo z minulých období, táto zataženosť aj do budúca vylučuje možnosť vybavovania takého množstva vecí bez vzniku prietahov.

PREHLAD ÚKONOV

08. 02. 2010 - podaný návrh na OS Žilina

23. 02. 2010 - doručovaný návrh + poučenie odporcovi

12. 03. 2010 - doručené súdu vyjadrenie odporcu k návrhu..

22. 09. 2010 - vytýčený termín pojednávania na deň 19. 10. 2011

19. 10. 2011 - pojednávanie odročené na neurčito za účelom doplnenia dôkazov

25. 10. 2011 - súdu doručené listinné dôkazy od práv. zástupcu odporcu...

02. 07. 2012 - súdu doručené listinné dôkazy od práv. zástupcu navrhovateľa

22. 11. 2012 - súdu doručená urgencia práv. zást. navrhovateľa o nariadenie ZI)

06. 08. 2013- vypracované uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania

04. 09. 2013 - spis doručený znalcovi

20. 09. 2013 - súdu doručená žiadosť znalca o predĺženie lehoty na vypracovanie

23. 10. 2013 - spis vrátený od znalca s vypracovaným ZP

25. 10. 2013 - prijatá úhrada zálohy na znalecké dokazovanie

25. 10. 2013 - vydané uznesenie o priznaní znalečného + doručovaný ZP na vyjadrenie

29. 11. 2013 - súdu doručený od práv. zást. navrhovateľa návrh na kontrolné znalecké dokazovanie...

11. 09. 2014 - vytýčený termín pojednávania na deň 13. 10. 2014...

13. 10. 2014 - pojednávanie odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania...

10. 11. 2014 - súdu doručený od práv. zást. navrhovateľa návrh na výsluch svedka

11. 06. 2015 - zasielaná výzva navrhovanému svedkovi...“

6. V zásade rovnaké skutočnosti týkajúce sa chronológie úkonov okresného súdu a účastníkov konania zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a súdneho spisu, ktorý mu bol predložený 3. augusta 2015.

7. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 21. júla 2015 okrem iného uviedol: „Oboznámili sme sa s vyjadrením Okresného súdu Žilina k sťažnosti. Obsah vyjadrenia zákonného sudcu potvrdzuje dôvodnosť sťažnosti sťažovateľa, nakoľko procesné úkony, ktoré vykonal neboli v žiadnom prípade časovo náročné a tieto procesné úkony vôbec nemohli vyvolať prietahy v konaní, ktoré sťažovateľ jednoznačne popísal vo svojej sťažnosti.“

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 33/2010 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

9. Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...

10. Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Priznanie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto ústavné právo objektívne realizovalo. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

11. Sudca je podľa § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3). V súlade

s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

13.1 V súvislosti s posudzovaním zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na náhradu škody voči svojmu bývalému zamestnávateľovi z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v dôsledku poškodenia jeho zdravia. Ústavný súd nepovažuje posudzovanú vec za právne zložitú, pretože takéto spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov. Vychádzajúc z obsahu spisu, ústavný súd je toho názoru, že vec sťažovateľa možno považovať za skutkovo zložitejšiu, a to najmä vzhľadom na potrebu vykonať v záujme ustálenia skutkového stavu znalecké dokazovanie na posúdenie opodstatnenosti uplatnených nárokov. Ústavný súd v tejto súvislosti však zároveň zdôrazňuje, že uvedená skutková zložitosť veci nemôže ospravedlniť doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania, ale možno ju primerane zohľadniť napr. pri určení sumy finančného zadosťučinenia (obdobne napr. IV. ÚS 374/2014).

13.2 Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V predmetnom prípade sťažovateľ výrazne neprispel podľa názoru ústavného súdu k predĺženiu súdneho konania, hoci zo zápisnice z prvého pojednávania konaného 19. októbra 2011 na č. I. 26 je zrejmé, že prvýkrát až na tomto pojednávaní jeho právna zástupkyňa špecifikovala, že v návrhu neuviedla najpodstatnejšiu okolnosť, že uplatňovaná náhrada škody mala súvisieť s pracovným úrazom sťažovateľa, ktorý utrpel ešte 22. októbra 1999, v dôsledku čoho bola aj vyzvaná okresným súdom na predloženie dokladov o spôsobe riešenia úrazovej udalosti. V konaní bol sťažovateľ však neskôr aktívny (bol zastúpený aj advokátkou), podal aj sťažnosti na zbytočné prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu a ani okresný súd nemal k jeho správaniu konkrétnejšie výhrady.

13.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prieťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je náhrada škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, t. j. vec, ktorej povaha (spor o existenciu nárokov, ktoré môžu byť zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03).

Ústavný súd z prehľadu úkonov zistil, že okresný súd o návrhu sťažovateľa síce počas doterajšieho trvania súdneho konania (takmer 5 rokov) vykonal dokazovanie na dvoch pojednávaniach (19. októbra 2011 a 13. októbra 2014), nariadil aj znalecké dokazovanie v roku 2013, ale na druhej strane v takej citlivej veci nemožno akceptovať, že v posudzovanej veci bol okresný súd úplne nečinný už na začiatku, a to konkrétne už v období od 12. marca 2010, keď mu bolo doručené vyjadrenie odporcu k návrhu, až do 19. októbra 2011, keď odročil pojednávanie na neurčito na účely doplnenia dôkazov (nečinnosť 19 mesiacov). Ďalšia nečinnosť od tohto pojednávania v trvaní 21 mesiacov pokračovala až do 6. augusta 2013, keď vypracoval uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania. Napokon okresný súd nevykonal žiadne úkony ani od októbra 2013, keď mu bol doručený znalecký posudok, až do 13. októbra 2014, keď sa konalo pojednávanie, a potom od posledného pojednávania až dosiaľ (nečinnosť viac ako 20 mesiacov). Postup okresného súdu nie je teda plynulý a nesmeruje k včasnému odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a k rozhodnutiu vo veci samej, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy.

14. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že argumenty vyjadrené vo vyjadreniach okresného súdu a jeho sudcu ospravedlňujúce nečinnosť okresného súdu nemohol ústavný súd akceptovať a v súvislosti s uvedeným poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú

judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06...), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

15. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd preto vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 33/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

III.

16. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

17. Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 33/2010 konal bez zbytočných prieťahov.

18. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

19. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 9 720 € z dôvodu, že požadovaná suma „predstavuje nárok uplatnený sťažovateľom v návrhu na začatie súdneho konania dňa 8. 2. 2010.

Táto suma zohľadňuje dĺžku zbytočných prieťahov v konaní, ako aj s nimi spojenú nemajetkovú ujmu, ktorá sťažovateľovi vznikla.

... v priebehu uplynulých štyroch rokov od začatia konania došlo k tak výraznému zhoršeniu zdravotného stavu sťažovateľa, že výška náhrady škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia odôvodňuje rozšírenie predmetu konania na maximálnu zákonom prípustnú hranicu. Keďže do dnešného dňa súd nenariadil znalecké dokazovanie na vyčíslenie výšky nároku na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, nemôžeme listinným dôkazným prostriedkom preukázať dôvodnosť nášho vyššie uvedeného skutkového tvrdenia.“

20. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na zistenú dobu nečinnosti okresného súdu považoval za potrebné rozhodnúť aj o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu, predmet sporu a tiež to, že sťažovateľ sa o predĺženie tejto doby svojím správaním závažným spôsobom nepričinil, ako to bolo konštatované pri hodnotení správania sťažovateľa, ústavný súd rozhodol, že sumu 2 000 € možno považovať za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Súčasne ústavný súd tiež zdôrazňuje, že finančné zadosťučinenie nie je náhradou škody uplatňovanej sťažovateľom v konaní pred všeobecným súdom. Vo zvyšnej časti žiadosti sťažovateľa preto ústavný súd nevyhovel (bod 5 výroku).

21. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839,83 €.

Sťažovateľovi, ktorý bol vo veci namietaných porušení práv úspešný, vznikli trovy konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Advokát vykonal 2 úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie a podanie sťažnosti v roku 2015. Odmena za jeden právny úkon vykonaný v roku 2015 je 139,83 €, spolu s režijným paušálom 8,39 € predstavuje sumu 148,22 €. Odmena advokátovi za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom (za 2 úkony právnych služieb a 2 x paušálna náhrada) predstavuje sumu 296,44 €. Keďže právny zástupca sťažovateľa je aj platcom DPH, uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli teda priznané v celkovej sume 355,72 €.

22. Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde) tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

23. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015

